

Tekla på "55:an" och löjtnant N. : modern verklighetss kildring

Casanova j:r,

59 C Br.

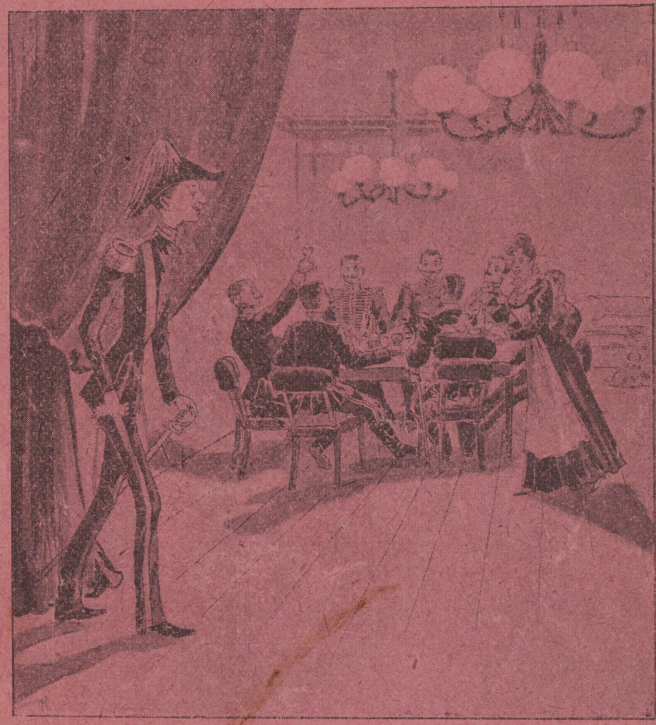
National Library
of Sweden

596 Roman
B Sv.
(m)

TEKLA PÅ "55:AN"

OCH

LÖJTNANT N.

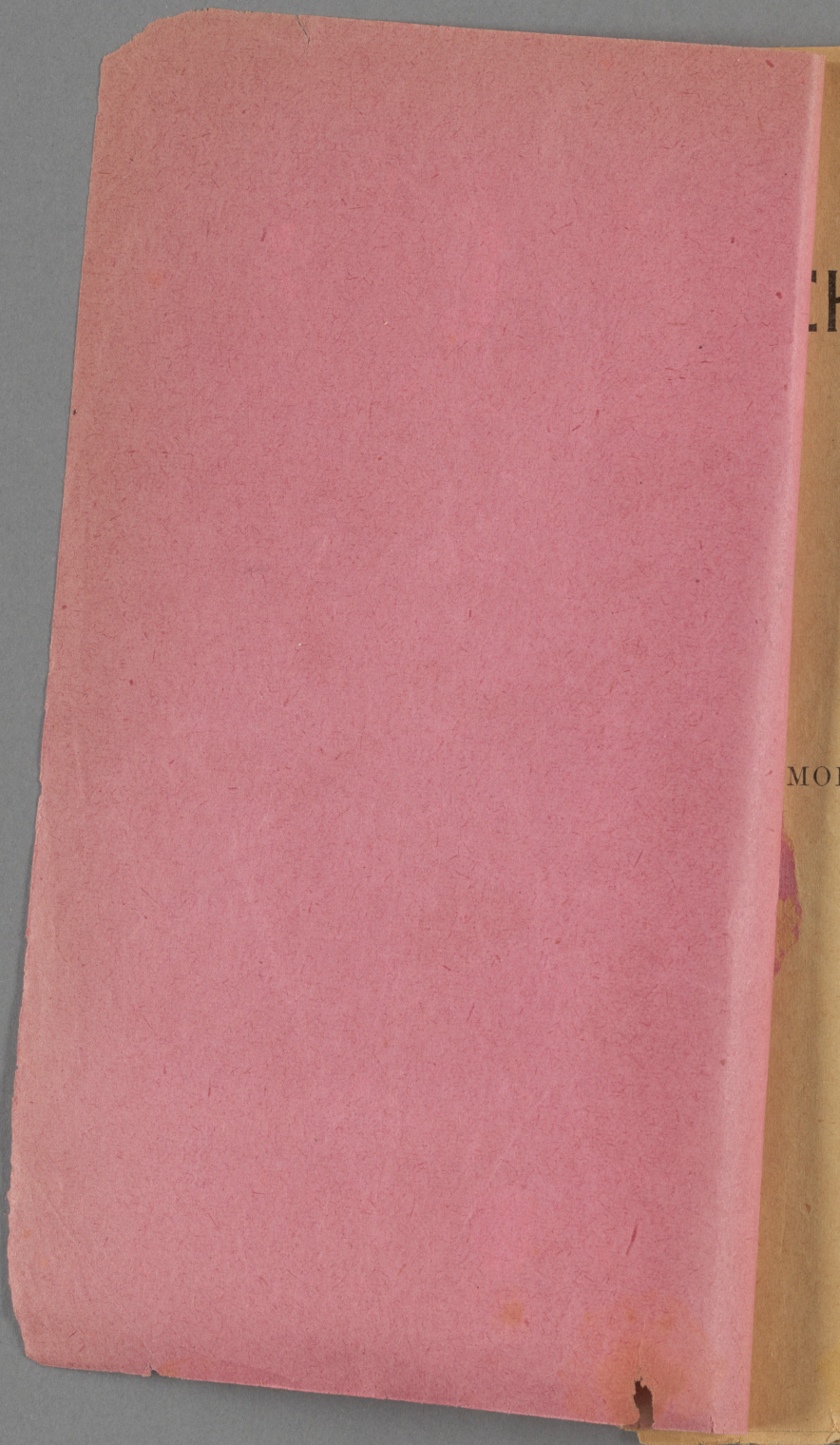

MODERN VERKLIGHETSSKILDNING

AF

CASANOVA J:R

25
nr. 526

KLÄ PÅ "55:AN"

OCH

LÖJTNANT N.

MODERN VERKLIGHETSSKILDNING

AF

CASANOVA J:R

STOCKHOLM
VICTOR PETTERSONS BOKTRYCKERI
1899.

I.

På 55:an.

Bland Stockholms många restauranter och schweizerier finnes det ett ej obetydligt antal, som utmärker sig genom en viss s. k. *specialitet*. Så är t. ex. Skomakarekällarens specialitet dess tunna fläskpannkakor, källaren Linnéas dess makalösa surströmming, Tennstopets dess dåliga konjak — och »55:ans» dess vackra flickor.

Alltifrån den tid, då författaren första gången gjorde »Den sköna synderskans» bekantskap, har han varit i tillfälle att konstatera denna högst tilldragande specialitet.

För att börja uppifrån: Ställets värdinna med sina ännu behagliga och appetissanta drag . . .

Men jag håller på att förirra mig från mitt ämne.

Låt mig introducera mina läsare på »55:an» en ruskig höstafton år 189* — en sådan afton, som hederliga kälkborgare beteckna med uttrycket »toddyväder.»

På 55:an sitter den vanliga, på visst sätt mycket blandade, publiken vid sina olikartade »förfriskningar» — whisky, Cederlunds Stjärna, kaffe och chartreuse. Toddar synas ej till. De äro ålderdomens dryck, och det är sent på aftonen, så att de gamla toddymartyrerna för en god stund sedan uppsökt bäddens kvafva iden.

II.

Kärlek.

I det innersta rummet hade ett stort kottteri löjtnanter tagit säte och stämma. Alla vapen funnos representerade — alltifrån Norrlands nyskapade dragoner och ända ned till det gamla Södra Skånska Infanteriregementet.

— Fan så märkvärdigt att inte bror N. kommer i afton! utlät sig en af dem, så godt som färsk från Karlberg.

— Åh, han är ute på språng, kan du väl begripa!

— Han är ju vildare än den vildaste kanin! utbrast en tredje.

— Och flax har han! upplyste en fjärde.

— Ja, om någon visste hvarför! undrade en upp näst Adonis från Svea trängbataljon.

— Kvinnorna ä' alltid så konstiga. Titta bara på N.! Han ser ju ut som . . .

— Tst! Här kommer han!

Nu som så ofta besannade det sig, att »när man talar om fan, så hänger han på väggen». Den, som nyss varit föremål för det liffiga meningsutbytet, gjorde nämligen just nu sitt inträde bland rökmolnen, hälsad med ett stormande jubel, hvars uppriktighet vi kunna draga i tvifvelsmål — likaväl som hans påstådda framgångar hos det svaga — särskildt för militärer svaga — könet.

Löjtnant N. tog plats, och på hans ringning infann sig en tjänande syster.

— Hvad behagar löjtnanten?

— Tack. Ett punschglas . . . Nej, se, det var ett nytt ansikte! Ju längre fram på dagen, desto vackrare folk.

Hebe eller, rättare sagdt, *Tekla* — ty det var hon, hjältinnan i denna skildring — aflägsnade sig rodnande. Man skulle ha kunnat tro, att denna rodnad härledde sig från förargelse, ty mannen, som tilltalat henne med sitt fadda smicker, var i sanning ingen skönhetstyp. Lång och skranglig, liknande en parodi af Sveriges mest förkättrade militär, aldrig pratande annat än rappakalja, och med ett ansikte, hvars ursprungliga hy doldes af oräkneliga kvisslor, tycktes han verkligen ej äga en tjusares förutsättningar.

Men då dryckesorgierna ändtligen slutat, då flickorna gjort upp kassan och gasen släckts — då var det unga Tekla, som tog den väntande löjtnant N:s arm utanför »55:an», sedan kamraterna i två droskor aflägsnat sig upp mot vissa trakter af Adolf Fredrik eller Johannes.

Paret Tekla och löjtnant N. styrde emellertid under värtalig tystnad sin kosa nedåt Drottninggatan, öfver Brunkebergstorg, tvärs öfver till Herkulesgatan och därefter åt venster in på en gata, hvars namn är för känt att här behöfva upprepas.

Det gästvänliga Hôtel Royal's portar slöto sig efter dem båda.

Och här draga vi en slöja.

III.

Svartsjuka.

— Tekla kommer sent. Inte duger det att börja sin plats på det där viset.

Med dessa ord hälsades Tekla nästa förmiddag, då hon vid half elfva-tiden infann sig för att sköta sina sysslor.

— Ja, se, jag råkade skära mig i en liktorn och måste hämta fältskär för att stilla blödnigen.

— Nå ja, det får väl vara för den här gången, svarade fröken-principalen, och betraktade Tekla med halft illparig stränghet.

Det dröjde icke länge förrän löjtnant N. infann sig för att taga en styrkande absinth. Naturligtvis försvann han i innersta rummet.

— Jag fick bannor, hviskade Tekla utan att se honom i ögonen.

— Ångrar du dig, så . . .

— Åh, du är tokig! Men tänk, om jag gjort dig till viljes, då hade jag väl fått sparken.

— Nå, har du inte mig?!

— Tekla har gäster! ljöd det från yttersta rummet åt Drottninggatan.

Hon slet sig flämtande och med en hög rodnad på kinderna ur hans hårda omfamning.

De träffades ofta och vid olika tider, och hamnade städse på något härbärke för den husvilla kärleken.

Men en förmiddag, då Tekla serverade kaffebrusk åt sin älskare, varnade denne att hon var blek, att hon tycktes ha gråtit, samt att en ursinnig, nästan hatfull blick lyste ur hennes mörka ögon.

— Hur är det fatt, lilla vännen min?

— Se så, skapa dig inte. Hvem var fruntimret du åkte med i går i hyrkuškekipage från Gustaf Joulin?

— Hur vet du, att det var från Gustaf Joulin?

— Det sa' fröken, min principal.

— Hur vet *hon* det?

— Jag vet inte hur hon vet det, men jag vill veta hvem fruntimret var, som du åkte med!

— Nå ja, är det ingenting värre, så kan jag väl tala om det, sade löjtnanten släpigt, i det han knackade af sitt ägg.

— Tekla har gäster! ljöd det utifrån yttre afdelningen.

IV.

Ett rifvet hus i Klara.

— Nå, hvem var det? envisades Tekla.

— Jo, sade löjtnanten i samma släpiga tonfall och påbörjade sitt tredje ägg. Det var en kusin till mig från landet. Hon är för resten så godt som förlofvad.

— Du ljuger!

— Tamfan om jag det gör!

Och han ljög verkligen icke, ty den för Tekla obekanta flickan *var* så godt som förlofvad — fastän med *hennes* älskare.

Emellertid blefvo hennes misstankar småningom bestyrkta. Stockholm är ännu ingen storstad, som hindrar skvaller i stor stil. Det var Teklas kvinnliga kamrat, som, drifven af medkänsla förstås, en dag yppade hvad hon visste: att löjtnant N. var på god väg att förlofvas med en rik familjeflicka.

Och nu började svartsjukans dämoner på fullt allvar sin hetsjakt i hennes inre. Skulle *hon* försmås för ett linhårigt åkerspöke, *hon*, som männen vände sig efter på gatan, *hon*, den mörka Juno med de kolsvarta, blixtrande ögonen, som satte till och med det trögaste och kallaste fiskblod i rörelse hos männen!

Samma afton blef hon ledig och hämtades af sin

älskare hem till dennes dublett i ett numera rifvet hus
nära Klara kyrkogård, gummornas tillflyktsort på varma
sommardagar, de barnsliga lekarnas och underklass-
kärlekens tummelplats.

V.

Ett gram stryknin.

I en visserligen hyrd, men icke desto mindre elegant patentdivan, sutto de båda älskande framför en flaska grön curaçao och kaffe, som på hemvägen köpts hos Julius och kokats af portvaktsgumman, som fått sträng tillsägelse att ej under någon som hälst förvändning använda surrogat.

Tekla var fåordig, melankolisk och besvarade ej sin älskares sinligt glödande kyssar.

— Det är ju alldeles, som om jag skulle kyssa en hårfrisörskemodell! utbrast den fule martissonen.

— Ja, du håller mig väl inte för stort bättre än en sådan! svarade Tekla, i det hennes yppiga barm häfdes af en våldsam snyftning och tårarna forsade utför hennes kinder.

— Se så, Tekla, ingen hysteri! Du vet, att jag inte tycker om sådana tillgjorda fasoner!

Då han emellertid såg, att hon upptog hans ord som en förolämpning, tillade han i blidare tonfall:

— Lugna dig, min älskade! Skall du nödvändigt gråta, så gör det, men vid tanken på våra kärleksnätter.

— Kärleksnätter! Ha, ha, ha! Du har aldrig betraktat mig annat än såsom en leksak!... Men, fortfor hon med våldsamt tillkämpadt lugn, jag måste

ordna min toalett... Det är tid för mig att gå...
Jag är bortbjuden i en familj.

Därmed rusade hon in i löjtnantens sofrum, och några sekunder efteråt ljöd därifrån ett hjärtskärande skri.

Löjtnanten var ögonblickligen vid hennes sida. Där, utsträckt på den engelska järnsängen, låg hans »leksak» med förvridna anletsdrag och vältrade sig i dödsqual.

VI.

På Serafimerlasarettet.

Snabbt som en ljungeld är löjtnanten ute i tamburen, slår upp dörrarna på vid gafvel och ropar nedåt trappan:

— Hjälp! Hjälp!

Portvaktsgumman kommer stormande uppför trappan och skriker:

— Hvad ä' det, go'a löjtnanten?

— Kom! Kom! Skynda er!

— Herre Jesses! Människan har förgiftat sig! kvider gumman, då hon varseblir ett tömdt pulver och ett halfurdrucket vattenglas på nattduksbordet.

— Mjolk! Mjolk! Skynda er att skaffa mjolk, om ni också ska' stjåla den, telefonera sedan efter en läkare! Raska på, satkärring!

Ett par minuter senare är gumman tillbaka med en tillbringare i handen.

— Här ä' mjölken. Jag fick verkligen stjåla den hos skomakarfolket inpå gården, för se själf hade jag ingen. Doktorn telefonera' jag efter.

Mjölken, som till all lycka var ljum, åstadkom önskad verkan. Men allt giftet var tydligen icke aflägsnadt, ty ännu stönade den arma flickan och vred sig i plågor.

Den unge läkaren, som visserligen bodde strax i närheten, var tillstädes inom otroligt kort tid. Han

kastade först en blick på den stönande kvinnan, hvars barm våldsamt häfdes under den upphäktade korsetten, och därefter på vattenglaslet. Han doppade lillfingret däri, förde det varsamt till tungan, och sade därefter brådskande:

— Allvarsamma saker det här... Stryknin!... Och ett helt gram! tyckes det, tillade han, i det han fattade det uppvikna papperet... Fort ner till Centralen efter en droska! Det gäller lifvet!

Gumman larfvade i väg, så hastigt hennes gamla ben förmådde bära henne, och var snart tillbaka med droskan.

Fem minuter senare höll denna utanför Serafimerlasarettet, och det dröjde icke länge förrän den nu vanmäktiga Tekla låg nedbäddad i en god säng på kvinliga afdelningen för invärtes sjukdomar. Tjänliga medel användes, och snart kunde vakthafvande amanuensen meddela den i korridoren väntande löjtnanten att all fara var öfverstånden, och att hvad som nu behöfdes blott vore två eller tre dygns hvila.

VII.

Tillfrisknad.

Långt fram på nästa förmiddag vaknade Tekla efter en god och stärkande sömn. Nästan genast erinrade hon sig hvad som händt och att hon var räddad.

— Gör inte om det där, kära barn, sade vänligt öfversköterskan, som stod vid hennes hufvudgärd . . . Här var ett stadsbud nyss med ett bref till er.

Tekla slet upp kuvertet och läste:

»Min älskling!

Jag har tidigt i dag på morgonen låtit portvaktsgumman rapportera åt värdinnan på »55:an» att du är sjuk. Gumman är pålitlig. Det vet jag. Återtag lugnt din gamla plats om ett par, tre dagar.

Din egen.»

Ja, på tredje dagen vardt Tekla utskrifven som fullkomligt återställd, och vid elfvatiden serverade hon som vanligt kaffefrukostar, absinth, vermouthe samt konjak och vatten.

Förhållandet med löjtnanten återknöts, liksom om ingenting passerat. Den gamla lidelsen för denna guldgalonerade fuling hade ej slocknat, fast lågan dämpades af ett visst vemod. Hvarken den kvinliga kamraten eller principalskan hade en aning om förgiftningshistorien, så att hon i detta hänseende saknade obehag.

Men det skulle komma.

VIII.

Ett bröllop i Adolf Fredrik. — Slutet.

— Har du läst Nyheterna i dag? frågade hennes kamrat en morgon, innan någon af de sedvanliga förmiddagsgästerna anländt.

Det var halfannan månad efter dramat i Klarastrakten, och löjtnant N. hade ej varit synlig på några dagar.

— Nej. Står det något särskildt?

— Inte precis något särskildt. Men det står rätt intressanta saker i den ändå, svarade kamraten, och fick hastigt något ärende ut i köket.

Tekla kastade instinktliskt sin blick på första sidans första spalt. Det var alldeles som hon anat:

Förlofvade:

Löjtnant Alexander N.

och

Kunigunda S.

Hon var en modig kvinna. Hon svimmade icke, utan log endast ett vemodigt löje. Hon hade ju redan länge varit halft omedvetet förberedd på att det skulle så gå.

— Inte kunde jag se något särskildt, sade hon helt lugnt åt kamraten.

* * *

En dag i midten af januari höll en ståtlig file af ekipage på Stora Badstugatan utanför Adolf Fredriks kyrka. Där inne i det rikt upplysta templet sammanvigdes löjtnant N. med sin utkorade.

Knappast hade prästens sista ord förklingat och bröllopgästerna beredt sig att lämna kyrkan för att intaga bröllopsmiddagen på Fenix, förrän man hörde ett skri. Det befanns, att en ung kvinna hade afsvimmat. Hon återkallades till sans med tjänliga medel och lämnade därefter kyrkan.

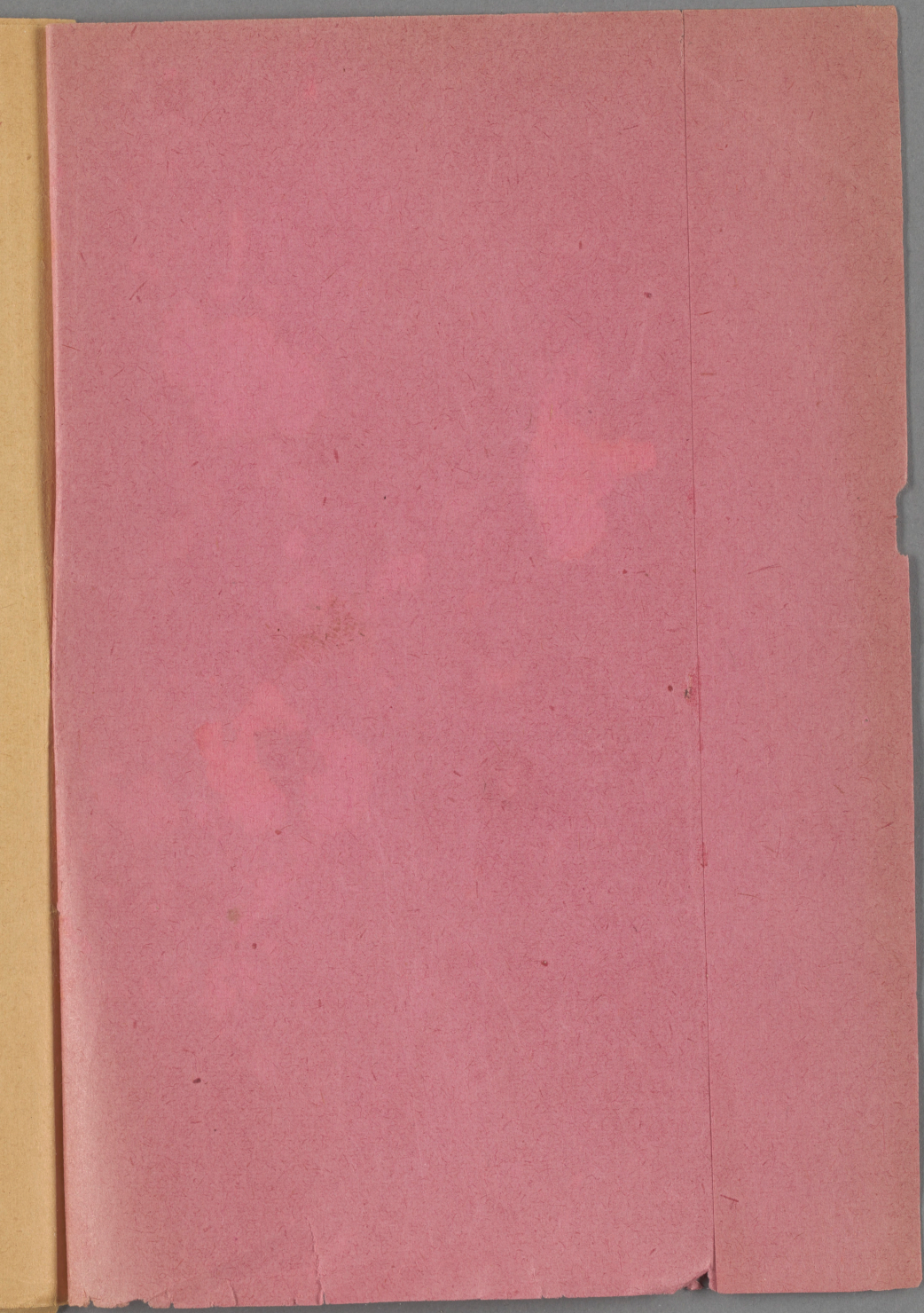
— Så blek du är, Tekla! utbrast ett par timmar efteråt kamraten, då Teklas tillfälliga ledighet var förbi.

— Ja, man kan väl inte alltid se ut som en kokt morot! svarade Tekla med ett hysteriskt skratt.

* * *

Histörten med löjtnant N. var blott ett äfventyr, lika fort glömdt som alla sådana. Det fick, Gud ske lof, aldrig några »följder». Hon vann en *hederlig* mans tillgifvenhet, som resulterade i ett lyckligt äktenskap. Och han är lika förtjust i sin hustru som i hennes *förfödde*.

Innehåll:

1. På 55:an.
2. Kärlek.
3. Svartsjuka.
4. Ett rifvet hus i Klara.
5. Ett gram stryknin.
6. På Serafimerlasarettet.
7. Tillfrisknad.
8. Ett bröllop i Adolf Fredrik. — Slutet.

Bokförlaget Malmskilnadsgatan 37, 1 tr.

Allm. Telefon 126 46.

Stockholm

Victor Pettersons Boktryckeri 1899.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8
Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

TIFFEN® Color Control Patches © The Tiffen Company, 2007

Blue	Cyan	Green	Yellow	Red	Magenta	White	3/Color	Black
			